

— 'Ω! δὲν μοι στέλλει ἀμνὸν ὁ Νό-
της μου, εἶπε κληπουμένη τὸ δέρας,
κριόν. Ἄς χαρῇ τὸ χωρίον.

Ἐτινάχθη. Ἐνόμισεν ὅτι κρατεῖ εἰς
τὴν ἀγκάλην προσφιλές τι, τὴν ζωὴν
της αὐτῆς, καὶ ἐσφιγγεν ἐσφιγγε τὸν
ὄγκον.

Ἐρθασε τέλος εἰς τὴν πτωχὴν της
καλύβην... ἔλυσε τὸ δέρας!..

Ἄ! καλὴ μητέρα! Ἄ! τάλαινα, τάλαινα Νάσσα!

Ὁ Νότης αἰμόφυρτος ἦτο ἀκέφαλος
ἐντὸς τοῦ δέρατος.

Δὲν ὠλόλυξεν ἡ Νάσσα, δὲν ἐκό-
πη... γλυκὰ γλυκὰ ἔδυσεν. Εἶχε
κλίνει νεκρά πρὶν ἔτι ἐννοήσῃ καλῶς.
Μόνα τὰ χεῖλη της ἔζησαν μικρὸν καὶ
ἀναδευόμενα ἐστέναζον: Νότη μου, Νό-
τη μου, Νότη μου...

X

Ὁ Βέης εἶχεν ἔλθαι ἐπὶ τοῦ μαύρου
ἵππου.

— Ὡραὶε βοσκέ, τῷ εἶπε, βλέπω
μειδιάς ἤδη. Νοσταλγεῖς ἔτι;

— 'Ω! δὲν λησμονῶ τὴν μητέρα μου,
εἶπεν ὁ γλυκὺς Νότης.

— Ἀγεῖς τὴν ποιμνὴν εἰς παγεῖαν
πόαν, ὦραίε βοσκέ; ἡρώτησεν ὁ Βέης
ρίπτων βλέμμα ταχὺ ἐπὶ τῆς ποιμνῆς.

Ἄλλ' ἐνεφύθη οἱ λευκοὶ τοῦ ἀμνοῦ
δὲν ἔδοσκον πλέον.

Δύο ῥόδα τὴν ἄλλην προῖαν ὠχρί-
σαν ἰδοῦντα τὸ μαιδίαιμα τοῦ Βέη. Πα-
ρεφύλαξε καὶ εἶδε τὸ ἔργον τοῦ Νότη
καὶ ὅτε ἡ αὐγὴ τοῦ πάσχα ἐγάραζε τὰ
ῥόδα ἐπνίγοντο εἰς ῥύακα αἱμάτων.

Ὁ Βέης εἶχε σπάζει τὸν Νότην, καὶ
ἔστειλε ὠραίον ἀμνὸν τῇ Νάσσῃ.

Αἱ ἀγρότιδες ἐστόλισαν τὴν Νάσσα
καὶ τὸν Νότην με εἴσομα ἄνθη.

Αἱ βουκολίδες ἐπλεξαν στέφος καὶ
ἔστεψαν τὴν καρδίαν τοῦ ἀνόμου Νό-
τη, ἀφῆκαν τὴν κόμην των νὰ παίξῃ
με τὰς αὔρας καὶ ἤρξαντο ἀρόχτου ὠ-
δῆς. Αἱ λαμπάδες τοῦ πάσχα ἦσαν κη-
ρία τῆς ταφῆς των.

Ἐτάφηναν τὴν ἡμέραν καθ' ἣν μέγα
καὶ ἅγιον κροτεῖ τὸ φίλημα.

Τὸ χωρίον ἐθρήνησεν ὅλον. Ἐσίγων
τὰ χεῖλη, ἀλλ' ἐλάλει τὸ δάκρυ.

Τοὺς ἔθαψαν παρὰ τὴν κλαίουσαν ἐ-
κείνην ἰτέαν, ὅπου τοσάκις ἐστέναζεν
ὁ αὐλὸς τοῦ Νότη. Ὑπόλευκος πέτρα
με πράσινα βρύα δεικνύει τῆς Νάσσας
καὶ τοῦ Νότη τὸ

μ. ν. ἡ. α.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΣΑΝΑΝΤΗΣ

Ἐτῶν 29, γεννηθεὶς ἐν Σαλδίᾳ, ἀποπειραθεὶς δι-
νὰ δολοφονήσῃ τὸν βασιλέα τῆς Ἰταλίας Οὐμβέρτον
καὶ τὸν πρωθυπουργὸν Καϊρόλην.

ΟΥΜΒΕΡΤΩ, Β'

ΒΑΣΙΛΕΙ ΙΤΑΛΙΑΣ

Α'.

Ὅχι, δὲν εἶναι Ἰταλὸς ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος.
Δὲν ἐγεννήθη—ψεύδονται—ὅπου ἀνθεὶ ὀκρῖνος
Κ' ἐρωτικῶς συμπλέκεται ἡ δάφνη καὶ τὸ ῥόδον.
Ὅχι, δὲν εἶναι Ἰταλὸς ὁ νόθος τῶν τριόδων!
Μήτηρ ἐκείνου Ἰταλίς; τοιοῦτος δολοφόνος
Γεννατ' ἐκ γυναικὸς ποτέ, ἀνθρώπου εἶναι γόνος;
Μητέρα ποίαν δύναται ἐπὶ τῆς γῆς νὰ δείξῃ;
Ὅστις τὸν σκύμνον ἤθελε τοῦ Βίκτωρος νὰ πλήξῃ;
Τοῦ Βίκτωρος ὁ ἀτεθῆς, τοῦ Βίκτωρος τὸ τέρας.
Ἄ, ὄχι· ἀλλαχοῦ τὸ φῶς θὰ εἶδε τῆς ἡμέρας...

Ἐκεῖ ὅπου τῆς Ἀφρικῆς ἐγχυμονοῦν τὰ στήθη
Τὴν λύσσαν καὶ τὴν ἐχιδνα, ἐκεῖνος ἐγεννήθη.
Ἡ πέραν, εἰς τὸ ἔρεθος τῶν Πόλων καὶ τὸ ψῦχος,
Ὅπου ζωῆς δὲν ἤχησεν οὐδεὶς ἀκόμα ἦχος

Εὐρέθη αἶφνης· μήτε·

Ἡ ζοφερὰ πατρίς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς δὲν κεῖται...
Ἐκ τοῦ ἀγνώστου ἔρχεται· ἀμήτωρ, πάντῃ μόνος.
Δὲν ἔχει ἐθνικότητα ποτέ ὁ δολοφόνος!
Ἐκεῖνος Ἰταλὸς; ποτέ· οὐδ' ἄνθρωπος ἀκόμα.
Τίς εἶναι δὲν θὰ δυνηθῇ κἀνὲν νὰ εἶπῃ στόμα,